

Arrest

nr. 155 351 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VANSTEENHUYSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 27 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 juni 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 10 juli 2013. De motieven luiden als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.08.2012 werd ingediend en op 30.10.2012 werd geactualiseerd door :

R., J. (...) (R.R. ; (...))

nationaliteit: Sri Lanka

geboren te J. (...) op (...)

ook gekend als: R., J. (...) geboren te M. (...) op (...)

adres. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name zijn geboorteakte en de beëdigde vertaling ervan, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn Afgeleverd"

1.3. Op 20 juni 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens op 10 juli 2013 aan verzoekende partij wordt betekend. De motieven gaan als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van L. J. (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

R, J. (...) en geboren te zijn te J. (...) op (...), en van nationaliteit Sri Lanka te zijn ook gekend als: R., J. (...) geboren te M. (...) op (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1960:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'Oude asielpcedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 21.06 2006, hem betekend op 22.06.2006. Bovendien kreeg betrokkene op 20.06.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, wordt de schending aangehaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

(...)’

De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoeker reeds gedurende 7,5 jaar in België verblijft en een duurzame verankering heeft in België. Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft van minimum 5 jaar (criterium 2 8a van de instructies van 19 juli 2009).

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen inzake een regularisatieaanvraag 9bis Vreemdelingenwet. In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze werden vernietigd door de Raad van State (RvSt arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 en RvSt arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011). Nochtans bevestigen zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekendgemaakt De huidige beslissingen schenden dit beleid.

Op 20.06.2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Verzoeker is niet in het bezit van zijn nationale identiteitskaart en is tevens in de onmogelijkheid om een identiteitskaart te bekomen. Verzoeker is wel in het bezit van zijn geboorteakte en vertaling en legde deze ook voor in het kader van zijn regularisatieaanvraag.

Het basisprincipe is dat men op basis van de voorgelegde documenten de identiteit van de verzoekende partij met voldoende zekerheid moet kunnen vaststellen.

Op basis van de voorgelegde geboorteakte kan de identiteit van verzoeker worden aangetoond.

Verzoeker voldoet aan de criteria zoals omschreven in artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “het” algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel doch zij laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij verder nog geschonden acht. Dit kan evenmin worden afgeleid uit haar betoog. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een

middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangehaalde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

3.5. Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

3.6. Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter staving van haar aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een geboorteakte aanbrengt, alsmede de beëdigde vertaling van dit document.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat, alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, een geboorteakte niet aantoonst dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document, en om die reden niet dezelfde bewijswaarde heeft. De gemachtigde motiveert verder dat, bovendien, de omzendbrief van 21 juni 2007 stelt dat de identiteit en nationaliteit moeten worden bewezen door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Daar de verblijfsaanvraag niet vergezeld is van een identiteitsstuk noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, besluit de gemachtigde dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet is vervuld.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij aangebrachte geboorteakte, maar heeft geoordeeld dat dit niet als zijnde een identiteitsdocument kan worden beschouwd.

Verzoekende partij voert aan dat “het basisprincipe” is dat men op basis van de voorgelegde documenten haar identiteit met voldoende zekerheid moet kunnen vaststellen. Op basis van de voorgelegde geboorteakte kan haar identiteit wel degelijk worden aangetoond, zo meent verzoekende partij.

3.8. Daargelaten de vraag of aan de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 een bindend karakter kan worden verleend, verwijst de Raad naar de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De *ratio legis* van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt hier duidelijk uiteengezet. De bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*) en dit aan de hand van een identiteitsdocument. De wetgever heeft daarbij duidelijk aangegeven dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is en dat bij gebreke ervan de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “*niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden*” (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*).

De vraag stelt zich derhalve of een geboorteakte als een identiteitsdocument kan worden beschouwd en of door het voorleggen van een geboorteakte een vreemdeling zijn identiteit op afdoende wijze (dit is: zekere wijze) “aantoont”. Het komt de gemachtigde, in uitvoering van zijn discretionaire bevoegdheid toe, in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bepalen of het voorgelegde document, *in casu* een geboorteakte, volstaat om de identiteit van de aanvrager te bewijzen.

Uit artikel 57 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat een geboorteakte bepaalde gegevens bevat, zoals de naam en voornaam van het kind wiens geboorte wordt aangegeven. Enkel indien de houder van een geboorteakte in het bezit is van een identiteitskaart, paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel met overeenstemmende identiteitsgegevens wordt echter aangetoond dat de drager van de geboorteakte diegene is wiens gegevens vermeld worden op de geboorteakte.

De Raad oordeelt bijgevolg dat aan een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde kan worden toegeschreven als aan een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart. Hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont deze niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. De loutere voorlegging van een geboorteakte laat niet toe om dit document te vereenzelvigen met de persoon op wie het betrekking heeft, *in casu* de verzoekende partij

De Raad is dan ook van oordeel dat in de bestreden beslissing op een niet kennelijk onredelijke noch onzorgvuldige wijze wordt geoordeeld dat de door verzoekende partij bij haar aanvraag, vermeld in punt 1.1., gevoegde geboorteakte niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde ook op duidelijke en uitdrukkelijke wijze uitlegt waarom de geboorteakte niet wordt aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Bij gebrek aan een identiteitsdocument is de identiteit onzeker en dient de aanvraag, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk te worden verklaard.

3.9. Het betoog in het verzoekschrift dat verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeert een identiteitskaart te bekomen, kan heden niet dienstig worden aangevoerd. Immers blijkt uit de aanvraag, vermeld in punt 1.1., dat verzoekende partij niet motiveerde omtrent een vrijstelling voor het voorleggen van een identiteitsdocument, laat staan aantoonde dat dergelijk identiteitsdocument onmogelijk kon verworven worden in België. Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift overigens ook niet *in concreto* uiteen om welke reden zij in de onmogelijkheid zou verkeren om een identiteitskaart te bekomen.

3.10. Verzoekende partij haalt nog dat “*de buitengewone omstandigheid*” gelegen is in het feit dat zij reeds gedurende 7,5 jaar in België verblijft en een duurzame lokale verankering heeft in België, dat deze situatie beantwoordt aan criterium 2.8.a van de instructie van 19 juli 2008 en dat, hoewel deze instructie vernietigd werd door de Raad van State, het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd de criteria van deze instructie nog steeds te zullen toepassen voor wie eraan voldoet. Zij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing(en) voormeld beleid schendt(schenden). De Raad stelt vast dat dergelijk betoog *in casu* niet relevant is, aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Nu *in casu* werd vastgesteld dat niet voldaan is aan de in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde cumulatieve documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, werd door de gemachtigde niet ingegaan op de in de aanvraag vermelde buitengewone omstandigheden, die de tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft opdat de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend in België. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Verzoekende partij kan hoe dan ook niet dienstig een redenering opbouwen waarbij zij verwijst naar de voormelde instructie, gelet op de vernietiging ervan door de Raad van State.

3.11. De gemachtigde heeft op zorgvuldige wijze, in alle redelijkheid en overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat de voorgelegde geboorteakte niet voldoet aan de in voormelde bepaling voorziene documentaire ontvankelijkheidsvereiste en dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekende partij vrij te stellen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Derhalve is het niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de aanvraag vermeld in punt 1.1. op die grond onontvankelijk te verklaren omdat verzoekende partij niet over een identiteitsdocument beschikt in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De Raad stelt ten slotte vast dat er geen middelen worden aangevoerd tegen het bestreden bevel, zodat dit gehandhaafd blijft.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES